

ДАРОВЕ

Раздалъ дѣдо Господь дарове на всички. За говедото и птицата останали рогата и крилетѣ да си ги подѣлятъ.

— Азъ съмъ малка, слаба, беззащитна — рекла птицата на говедото. — Нѣмамъ твоето силно тѣло и яки крака. Дай ми рогата, а ти вземи крилетѣ.

Говедото било съгласно, но дяволътъ му рекълъ:

— За какво ти сж криле? Ще

хвърчишъ? Глупости! Нищо нѣма тамъ горе. . . Звездитѣ? . . . Тѣ сж далечъ, не си струва труда да ходишъ при тѣхъ. Вземи рогата, и ти ще станешъ господарь на земята.

Така и станало. Птицата взела крилата. Литнала въ небесата. Тръгнало говедото съ рогата. Срещналъ го човѣкътъ. Впрегналъ го въ ярема. Мжчило се говедото да се освободи, но му прѣчили рогата. Вмѣсто господарь, станало ратай.

Цвѣтанъ Михайловъ

МИШКИТЪ ПОДЪ ХАМБАРА

Живѣла си щастливо малка мишка Гризанка подъ единъ хамбаръ. Хамбарътъ на дъното ималъ дупка, презъ която падало зърно точно толкова, колкото ѝ трѣбвало да живѣе царски. Ала седи ли мирно Гризанка. Пощѣло ѝ се да се похвали на другитѣ мишки. Па взела единъ день, та прегризала по-голѣ-

ма дупка да пада повече зърно и казала на съседкитѣ си:

— Я елате, сестрици, да се наядете до насита. У мене храна, колкото искате.

Но когато дошли гоститѣ — на хамбара нѣмало никаква дупка.

Селянинътъ я забелязалъ и добре запушилъ.

Л. Толстой